

ZALABA ZSUZSA

Semminek ütközik

Sötét utakon
már csak te világítasz,
repedt tükrök mentén
a szívlemez
akadozva szól.
Tű hegyén,
némán,
ahogy az átkozott csend,
ahogy az iszonyatos szembogár
a semminek ütközik.
A múzeumban
az üres szék
meg-megreccsen,
amikor emlékezik.

Álmaink és kacatjaink
a kincseink.
S ami elröppen,
az akkor is van,
ha nincs.

Olajos kezekkel

Zuhanásodat hullócsillagok,
csepergő eső és szállingózó
hópihék szépítik.
A vergődés a lélek üresjárata,
behúzott kézifékkal dobogó szív.
Hamuban sült pogácsád
a mindenség terhe.
Korty víz a vers
a sivatag közepén.
Exupéry rólad álmodik
két csavarhúzó fölött.
Olajos kezekkel
megeteti a báránycsordát.
Szavakat szelídít
a magány.

Örökké hajnalodik
álmaiban.
Érkezése is végtelen.